

Sygn. akt II K 471/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Przeworsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Gaca

Protokolant: st.sekr.sądowy Katarzyna Półtorak

po rozpoznaniu w dniach 17 grudnia 2015 r. i 28 stycznia 2016 r.

sprawy

T. K. (1)

s. M. i T. z domu M.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

We wrześniu 2014r. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.) umieścił reklamę gier hazardowych na zewnętrznych ścianach lokalu znajdującego się w P. przy ulicy (...),

tj. o czyn z art. 110a§1 kks

I. na zasadzie art. 414§1 kpk w zw. z art. 17§1pkt2kpk w zw. z art. 113§1kks **uniewinnia oskarżonego T. K. (1)** od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 110a§1kks wyżej w wyroku opisanego

II. na zasadzie art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113§1kks kosztami procesu obciąża Skarb Państwa

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Przeworsku

z dnia 28 stycznia 2016 roku

sygn. akt II K 471/15

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

T. K. (1) oskarżony został o to, że we wrześniu 2014r. działając wbrew przepisom ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.) umieścił reklamę gier hazardowych na zewnętrznych ścianach lokalu znajdującego się w P. przy ulicy (...) tj. o przestępstwo skarbowe z art. 110a§1 kks.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 24 września 2014 roku funkcjonariusze Referatu Dozoru Urzędu Celnego w P. D. G., T. K. (2), J. M. i Z. C. (1) przeprowadzili kontrolę doraźną w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o grach hazardowych w lokalu „J. 24h” przy ulicy (...) w P. wynajmowanym przez firmę (...) sp. z o.o..

Właścicielem budynku, w którym znajduje się przedmiotowy lokal jest R. J.. W dniu 20 sierpnia 2014 roku zawarł on umowę najmu lokalu znajdującego się w podpiwniczeniu od dnia 1 września 2014 roku z firmą (...) Sp. z o.o. reprezentowaną przez prezesa tej firmy (...). Wynajęty przez spółkę (...) lokal został następnie podnajęty firmie (...) Sp. z o.o., której prezesem jest również W. T..

W kontrolowanym przez funkcjonariuszy lokalu, w trakcie kontroli obecny był oskarżony T. K. (1), który wylegitymował się jako serwisant znajdujących się tu automatów do gry firmy (...) sp. z o.o.

W trakcie przeprowadzania kontroli przedmiotowego lokalu funkcjonariusze Referatu Dozoru Urzędu Celnego stwierdzili, że na zewnętrznej ścianie budynku umieszczony był baner reklamowy, na którym znajdowała się wizualizacja ruletki i kości do gry. Ponadto na oknach znajdowała się plansza naklejona na szybach z wizualizacją ruletki. Funkcjonariusze uznali, że treści zawarte na opisanych banerach umieszczonych na zewnątrz budynku przy ulicy (...) w P. są reklamą gier hazardowych.

W kontrolowanym lokalu przy ulicy (...) w P. funkcjonariusze nie ujawnili prowadzenia gier w ruletkę ani też gier w kości. Znajdowały się tu natomiast automaty do gier.

Po zbadaniu materiałów przekazanych przez referat Dozoru Celnego w P. Urząd Celny w P. wszczął dochodzenie w sprawie prowadzenia reklamy gier hazardowych wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych tj. o przestępstwo z art. 110a§1 kks, a następnie wniósł do tut. Sądu akt oskarżenia przeciwko T. K. (1).

Oskarżony T. K. (1) w inkryminowanym okresie był menagerem regionalnym zatrudnionym w firmie (...) Sp. z o.o., która prowadziła w przedmiotowym lokalu działalność gospodarczą polegającą na udostępnianiu automatów do gier. Do jego obowiązków należały wszelkie czynności związane z prowadzoną tu działalnością, w tym bieżącą organizacją lokalu, płatności na rzecz właściciela lokalu, jak też uzgodnienie z nim kwestii lokalizacji reklam na elewacji budynku oraz jej powierzchni zajętej pod te reklamy.

Oskarżony T. K. (1) posiadał ponadto pełnomocnictwo udzielone przez firmę (...) do załatwienia wszelkich formalności związanych z podpisaniem umów dostawy mediów i wszelkich zezwoleń dotyczących lokalu położonego przy ul. (...) w P..

Oskarżony T. K. (1) ma 25 lat, wykształcenie średnie i jest bezdzietnym kawalerem. Pozostaje zatrudniony w firmie (...) sp z o.o. za wynagrodzeniem 800 złotych miesięcznie. Jest właścicielem samochodów A. (...) z roku 2004 oraz H. (...) z roku 2005. Oskarżony był wcześniej karany z art. 157§2 kk.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowych wyjaśnień oskarżonego T. K. (1) (k. 89-90, 100), zeznań świadka R. J. (k. 90-91), zeznań świadka Z. C. (2) (k. 91,7), zeznań świadka W. T. (k. 91, 12, 100-101), protokołu kontroli doraźnej w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o grach hazardowych (k. 1), dokumentacji fotograficznej (k. 2-5), umowy najmu lokalu (k. 19-21), pełnomocnictwa (k. 22), odpisu zupełnego KRS (k. 26-28), danych o karalności oskarżonego (k. 43).

Oskarżony T. K. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. W złożonych wyjaśnieniach wskazał, że w okresie objętym aktem oskarżenia był pełnomocnikiem firmy (...), ale równocześnie pracownikiem firmy (...). Firma (...) ma około 20 pełnomocników na terenie całego kraju. Firma (...) podnajmowała od firmy (...) lokal przy ul. (...) w P.. Działalność gospodarczą w tym lokalu prowadziła więc firma (...). Urządzenia w lokalu należały do firmy (...). Oskarżony podał również, że główny nadzór nad lokalem sprawował W. T., który był prezesem zarówno firmy (...), jak i (...). Wszystkie informacje przekazywał bezpośrednio prezesowi czyli W. T.. Oskarżony podał, że był jakby łącznikiem między prezesem a właścicielem lokalu R. J.. Uzgadniał z właścicielem, gdzie na zewnątrz można umieścić reklamy, jaką powierzchnią można zająć. Oskarżony starał się wykazać, że nie tylko sam nie umieszczał przedmiotowych reklam, ale też nie miał wpływu na ich umieszczenie ani ich szatę graficzną, bo jak wskazał kwestia reklam oraz ich szaty graficznej leży w gestii firmy (...) i to W. T. wysyłał firmę, która oklejała lokal.

Wyjaśnienia oskarżonego pozostają wiarygodne dla Sądu jedynie w zakresie przedstawienia jego pozycji i stanowiska w firmie (...), jego kompetencji w ramach tej firmy, jak też odnośnie posiadania pełnomocnictwa od firmy (...). Okoliczności te są w zasadzie bezsporne i znajdują potwierdzenie w dokumentach zalegających w aktach sprawy.

Sąd nie dał natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie tego, iż nie zlecał on umieszczenia przedmiotowych reklam w ustalonym miejscu publicznym, nie miał wpływu na ich umieszczenia oraz ich szatę graficzną. Przeczą temu wiarygodne dla Sądu w powyższym zakresie zeznania świadków R. J. i W. T.. W zeznań W. T. wynika bezspornie, iż to do oskarżonego, jako menagera regionalnego firmy (...) należały wszelkie formalności związane z bieżącą działalnością tej firmy prowadzoną w lokalu przy ul. (...) w P.. W. T. zaprzeczył, aby zlecał wykonanie reklam firmom zewnętrznym, bo jak podał, to nie należy do jego obowiązków. Jeśli coś takiego miało miejsce, to należało do obowiązków oskarżonego T. K. (1). Świadek podał dodatkowo, iż podobnych lokali w całej Polsce jest ponad 200 i już choćby tylko to w połączeniu z zasadami zdrowego rozsądku implikuje wykluczenie, aby prezes firmy (...) podejmował decyzję o umiejscowieniu oraz szczegółach reklam w poszczególnych lokalach, skoro od tego miał poszczególnych menagerów regionalnych takich jak właśnie oskarżony.

Słuchany w sprawie R. J. to właściciel budynku przy ulicy 11 listopada 2 w P.. Świadek potwierdził, że wynajmuje firmie (...) lokal użytkowy, który znajduje się w podpiwniczeniu tego budynku. R. J. zeznał, że kontaktował się z pełnomocnikiem firmy (...), z nim uzgadniał szczegóły umowy najmu, w tym powierzchni reklamowej i miejsca umieszczenia. Jak wskazał umowa przewiduje podnajem części lokalu pod automaty. Umowę podpisał prezes zarządu firmy (...) W. T.. R. J. nie wie, kto fizycznie powiesił baner i oklejał szyby, ale wykluczył, aby robił to oskarżony, bo jak podał, widział, że zajmowała się tym profesjonalna firma. Zeznania świadka są konkretne i dotyczą jedynie w zasadzie bezspornych okoliczności. Nie budzą tym samym żadnych wątpliwości Sądu co do ich wiarygodności.

Sąd dał w całości wiarę zeznaniom W. T. zarówno tym odczytanym na rozprawie, jak i tym złożonym bezpośrednio przed Sądem. Nie podlegają natomiast ocenie jako dowód w sprawie zeznania świadka, w części, w której polemizuje on z zasadnością aktu oskarżenia.

W. T. w odczytanych zeznaniach wskazał, iż jest współwłaścicielem firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w B.. Potwierdził, że firma (...) wynajmuje lokal znajdujący się w P. przy ulicy (...) od R. J.. Przyznał, że jest też prezesem w firmie (...). Potwierdził, że oskarżony T. K. (1) jest zatrudniony w firmie (...) na stanowisku menagera regionalnego. Z zeznań W. T. wynika, że firma (...) nie umieszcza banerów reklamujących gry hazardowe, zaś on sam nie wie, kto umieścił banery na budynku przy ulicy (...) w P. i nie wie co znajduje się na tych banerach. Nie pamięta, aby w umowie była informacja dotycząca banerów. Jak podał firma (...) wynajęła firmie (...) powierzchnie pod automaty do gier.

Słuchany przed Sądem W. T. podtrzymał zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym. Dodał ponadto, że firma (...) wynajmowała ponad dwieście lokali w całej Polsce. Przyznał, że oskarżony T. K. (1), który jest zatrudniony w firmie (...) przez jakiś czas był pełnomocnikiem firmy (...). Był odpowiedzialny za utrzymanie czystości lokalu, bieżącą organizację, płatności na rzecz właściciela budynku. Świadek nie pamiętał, kto doprecyzowywał warunki najmu tego konkretnego lokalu. Zeznał, że każdy z pracowników zatrudnionych w firmie (...) mógł podjąć decyzję o umieszczeniu reklam, nie przywiązywał do tego większej wagi. Nie zna okoliczności umieszczenia reklam na szybach i na elewacji lokalu. Nie pamięta okoliczności umieszczenia tych reklam. Ponadto dodał, że jego zdaniem one nie reklamują hazardu. Wskazał też, że oskarżony nie miał obowiązku konsultować z nim kwestii umieszczenia reklam, ponieważ w tym zakresie miał wolną rękę. Zaprzeczył, aby zlecał wykonanie reklam firmom zewnętrznym, bo jak podał, to nie należy do jego obowiązków. Jeśli coś takiego miało miejsce, to należało do obowiązków oskarżonego T. K. (1).

W trakcie przeprowadzonej konfrontacji z oskarżonym T. K. (1) W. T. nie wykluczył, że oskarżony kontaktował się z nim w sprawie reklam, lecz jak podał, z uwagi na upływ czasu już tego nie pamięta.

Sąd dał w całości wiarę przytoczonym wyżej zeznaniom W. T., gdyż są one szczerze, konkretne i logiczne. Zeznania W. T. znajdują ponadto potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym z dokumentów oraz zeznaniach

świadka R. J.. Świadcowi niewątpliwie zależy na uwolnieniu oskarżonego od odpowiedzialności karnej za zarzucony mu czyn, lecz podstaw do jego uniewinnienia doszukuje się w lukach prawnych i braku precyzji przepisów nie zaś w przeinaczaniu faktów, co do których złożył on szczere zeznania.

Uwzględniając wniosek oskarżyciela publicznego zawarty w akcie oskarżenia, Sąd odczytał zeznania funkcjonariusza Służby Celnej Z. C. (1) złożone do protokołu w dniu 06.10.2014 roku. Sąd dał wiarę tym zeznaniom, gdyż są logiczne, rzeczowe i spójne. Zeznania świadka dotyczyły przeprowadzonych czynności służbowych w dniu 24 września 2014 roku. W ich trakcie świadek stwierdził, że na zewnętrznej ścianie budynku przy ulicy (...) w P. umieszczony został baner reklamowy, który zawierał treści reklamujące gry hazardowe. Na umieszczonym banerze znajdowała się wizualizacja ruletki i kości do gry. Świadek podał również, iż dodatkowo na oknach znajdowała się plansza naklejona na szybach z wizualizacją ruletki. Świadek ponadto wskazał, że obecny na miejscu T. K. (1) – serwisant firmy (...) sp. z o.o. poinformował, że nie jest mu wiadomo, kto zainstalował kwestionowane banery reklamowe. W ocenie Sądu zeznania świadka są wiarygodnym materiałem dowodowym, świadek jest funkcjonariuszem służby celnej a co za tym idzie osobą zaufania publicznego i nie miał żadnego powodu do składania zeznań mogących bezpodstawnie obciążać czy też chronić oskarżonego. Jako osoba obca nie jest zainteresowana sposobem rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie. Zeznania świadka odnośnie opisu i wyglądu banerów reklamowych potwierdzone zostały stosowną dokumentacją fotograficzną załączoną do protokołu kontroli.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie w postaci dokumentów Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego, nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści. Należy podkreślić, że materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie w zakresie okoliczności faktycznych był bezsporny. Szczegółowego uzasadnienia wymaga jedynie kwestia prawna.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie pomimo ustalenia, iż T. K. (1) zlecił umieszczenie baneru reklamowego, na którym znajdowała się wizualizacja ruletki i kości do gry oraz zlecił naklejenie na szybach lokalu planszy z wizualizacją ruletki brak jest podstaw do przyjęcia jego odpowiedzialności za przestępstwo z art. 110a§1 kks.

Przepis art. 110a§1 kks reguluje sytuacje, w której odpowiedzialność karnoskarbową ponosi ten, kto wbrew przepisom ustawy, zleca lub prowadzi reklamę gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości, zakładów wzajemnych lub gier na automatach, umieszcza reklamę takich gier lub zakładów lub informuje o sponsorowaniu przez podmiot prowadzący działalność w zakresie takich gier lub zakładów.

Czyny zabronione z art. 110a§1 kks należą do czynów służących zabezpieczeniu prawidłowej realizacji unormowań z zakresu reklamy i promocji gier hazardowych. Przepis art. 110a§1 kks jest przepisem o dyspozycji blankietowej, jako że zawiera ogólne ramy zachowania zabronionego, a jego treść wypełniają zapisy przepisu innej ustawy, a mianowicie art. 29 ustawy o grach hazardowych. Bez odwołania się do tego przepisu nie jest możliwe ustalenie czy określone zachowanie wyczerpuje znamiona czynu z art. 110a§1 kks.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy o grach hazardowych zabroniona jest reklama i promocja gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości, zakładów wzajemnych oraz gier na automatach. Natomiast z art. 29 ust. 6 i 7 wynika, że przez reklamę gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości, zakładów wzajemnych lub gier na automatach rozumie się publiczne rozpowszechnianie znaków towarowych lub symboli graficznych i innych oznaczeń z nimi związanych, a także nazw i symboli graficznych podmiotów prowadzących działalność w zakresie gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości, zakładów wzajemnych lub gier na automatach oraz informacji o miejscach, w których takie gry lub zakłady są urządzane, i możliwościach uczestnictwa. Przez promocję gier cylindrycznych, gier w karty, gier w kości, zakładów wzajemnych lub gier na automatach zgodnie z powołanym przepisem ustawy rozumie się natomiast publiczną prezentację tych gier lub zakładów, rozdawanie rekwizytów z nimi związanych, wręczanie żetonów lub dowodów uczestnictwa w tych grach albo ich sprzedaż w miejscach publicznych, a także inne formy publicznego zachęcania do uczestnictwa w nich lub przekonywania o ich zaletach bądź zachęcania do wstępu do kasyn gry lub punktów przyjmowania zakładów wzajemnych.

W przedmiotowej sprawie dla przypisania oskarżonemu T. K. (1) sprawstwa odnośnie zarzuconego mu przestępstwa karnoskarbowego fundamentalne znaczenie nabiera kwestia zbadania legalności przepisu art. 29 ust. 1 ustawy o grach hazardowych do którego odsyła dyspozycja blankietowa z art. 110a§1 kks.

W ocenie Sądu powołany przepis art. 29 ustawy o grach hazardowych ma charakter przepisu technicznego w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych.

W myśl powołanej dyrektywy przepisami technicznymi są bowiem te przepisy, które ogólnie rzecz biorąc mogą powodować ograniczenia w handlu wewnątrz wspólnotowym. Stanowisko takie wyraził wprost Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w orzeczeniu z dnia 19 lipca 2012 roku wydanym w połączonych sprawach C-13/11, C-214/11 i C-217/11. W wydanym wyroku stwierdzono, że art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe tego rodzaju jak przepisy ustawy o grach hazardowych, które mogą powodować ograniczenie, a nawet stopniowe uniemożliwienie prowadzenia gier na automatach o niskich wygranych poza kasynami i salonami gry, stanowią potencjalne „przepisy techniczne” w rozumieniu tego przepisu. Mimo, że wskazany wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczył treści art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych to zdaniem Sądu oczywiste jest, iż należy go odnieść analogicznie do regulacji z art. 29 ustawy o grach hazardowych. Wskazać bowiem należy, że przepis ten utrudniać może obrót handlowy w takim samym zakresie, w jakim czyni to art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Reklama jako najbardziej popularna forma promocji, stanowi bowiem podstawowy element działania przedsiębiorców, których celem jest dotarcie do klienta oraz skłonienie go do nabycia lub skorzystania z określonych towarów czy usług. Tym samym jakiegokolwiek ograniczenia w tym zakresie wpływają bezpośrednio na zyski przedsiębiorców, a także na rozwój niektórych branż.

Z uwagi na powyższe przepis art. 29 ustawy o grach hazardowych należy bez wątpienia uznać za przepis techniczny w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 roku, gdyż zakazując reklamy i promocji może powodować ograniczenie, a nawet wręcz uniemożliwienie prowadzenia gier hazardowych.

Konsekwencją uznania art. 29 ustawy o grach hazardowych za przepis techniczny jest to, iż projekt tego przepisu na etapie legislacyjnym w oparciu o art. 8 ust. 1 powołanej wyżej dyrektywy winien był zostać przekazany Komisji Europejskiej do notyfikacji. Procedura ta nie została jednak w odniesieniu do projektu ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych wypełniona.

Zdaniem Sądu naruszenie wynikającego z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady obowiązku notyfikacji przepisów technicznych musi skutkować odmową stosowania tak wadliwie ustanowionych przepisów. W przedmiotowej sprawie odmówić należy więc zastosowania art. 29 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, na którym to przepisie ustawy oskarżyciel publiczny opiera kwestie odpowiedzialności karnej oskarżonego T. K. (1).

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż T. K. (1) nie może odpowiadać za zarzucone mu przestępstwo skarbowe określone w art. 110a§1 kks, gdyż art. 10a§1 kks poprzez zabieg legislacyjny w postaci użycia zwrotu „kto wbrew przepisom ustawy ...” odsyła w tym zakresie do bezskutecznego przepisu art. 29 ustawy o grach hazardowych.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie opisane wyżej okoliczności obligują Sąd do wydania wyroku uniewinniającego.

W tym miejscu wskazać dodatkowo należy, iż na przyjęcie odpowiedzialności karnej oskarżonego w przedmiotowej sprawie nie pozwala również regulacja art. 10§4 kks. Zgodnie z nią nie popełnia przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, kto dopuszcza się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności.

Niewątpliwie interpretacja legalności art. 29 ust. 1 ustawy o grach hazardowych jako przepisu wypełniającego dyspozycję blankietową z art. 110a§1 kks nastęrcza zasadnicze problemy natury orzeczniczej. Poszczególne Sądy

na terenie całego niemal kraju, a nawet poszczególne składy orzekające w ramach Sądu Najwyższego w swoich orzeczeniach dokonują odmiennej interpretacji przepisów stanowiących przedmiot rozważań w niniejszej sprawie. W kwestii tej wypowiedział się nie tylko kilkakrotnie Sąd Najwyższy, ale też Trybunał Konstytucyjny i nawet to nie doprowadziło na chwilę obecną do ugruntowania się jednolitego powszechnie przyjętego stanowiska odnośnie badanych kwestii.

Przepisy prawa karnego muszą pozostawać jasne i zrozumiałe dla obywateli, gdyż brak ich przestrzegania wiąże się z odpowiedzialnością karną. Przepięstwo z art. 110§a1 kks popełnić można tylko umyślnie. Oznacza to, iż sprawca dopuszczając się czynu z art. 110a§1 kks musi mieć świadomość, iż jego zachowanie jest w oparciu o dyspozycję tego przepisu bezprawne i mając tę wiedzę i świadomość musi chcieć popełnić to przestęstwo lub przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzić. Usprawiedliwiony błąd co do prawa i karalności danego czynu znosi ze sprawcy odpowiedzialność karną po myśli art. 10§4 kks.

W ocenie Sądu T. K. (1) w realiach przedmiotowej sprawy, z uwagi na tak daleko idące spory co do treści prawa w oparciu o które oskarżyciel publiczny postawił mu zarzut procesowy, może również skutecznie powoływać się na usprawiedliwiony błąd co do prawa znoszący jego odpowiedzialność karną.

Mając wszystko powyższe na uwadze Sąd uniewinnił T. K. (1) od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 110a§1 kks.

O kosztach postępowania orzeczono po myśli art. 632 pkt 2 kpk w zw. z art. 113§1 kks.